

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Miroslava Rákosníka a přísedících Ing. Hany Routové a Mgr. Venduly Rosové v hlavním líčení konaném dne 27. května 2024

takto:

Obžalovaný

L. B., narozený xxx v xxx, trvale bytem xxx, OSVČ,

je vinen, že

v období od **25. dubna 2014 do 25. ledna 2017**,

jakožto osoba fakticky zcela ovládající obchodní společnost **AXXXU, s. r. o.**, IČO xxx, se sídlem xxx ve funkci jejího jednatele i společníka s obchodním podílem ve výši 45 %, která byla od ledna 2011 registrovaná jako **plátce daně z přidané hodnoty**, a to do prosince 2014 se čtvrtletním zdaňovacím obdobím a v období od ledna 2015 do prosince 2016 s měsíčním zdaňovacím obdobím,

v úmyslu protiprávně ve velkém rozsahu snížit vlastní daňovou povinnost společnosti XXXXU, s. r. o., na dani z přidané hodnoty ve zdaňovacích obdobích od 1. čtvrtletí 2014 do prosince 2016 a tím se prostřednictvím společnosti neoprávněně obohatit,

záměrně **zatajil existenci zdanitelných plnění** poskytnutých společností XXXXU s. r. o. spočívajících v dodání zboží (zejména pneumatik a částečně autobaterií) tuzemským odběratelům prostřednictvím dobírkové platební metody realizované zásilkovou obchodní společností PPL CZ s. r. o., IČO 251 94 798, kteréžto příjmy z dobírek nechal zasílat v období od ledna 2014 do května 2016 na svůj soukromý bankovní účet číslo xxx/2010 a dále v období od dubna do prosince 2016 také na svůj další soukromý bankovní účet číslo xxx/0800,

a nezávisle jednající M.D., nar. xxx, xxx pověřené vedením evidence společnosti AXXXU, s. r. o., pro účely daně z přidané hodnoty, sestavováním a podáváním daňových tvrzení k dani z přidané hodnoty správci daně, respektive jiné, dosud neztotožněné osobě, která tuto agendu vykonávala v období od cca jara 2016 do ledna 2017 namísto M. D., cíleně **nepředal k zaúčtování a zohlednění v daňových tvrzeních faktury vystavené** společností AXXXU, s. r. o., v souvislosti s těmito zdanitelnými plněními, příjmy z nichž plynoucí byly společností PPL CZ s. r. o. vypláceny na soukromé účty obžalovaného, a nejprve v období do přelomu jara a léta 2016 prostřednictvím nezávisle jednající M. D. a následně buď sám či prostřednictvím jiné osoby, které poskytl přístup do datové schránky společnosti AXXXU, s. r. o., **nechal podat** dálkovým způsobem prostřednictvím informačního systému datových schránek u Finančního úřadu Středočeský kraj, Územní pracoviště Praha – západ, se sídlem Na Pankráci 95, Praha 4,

- dne 25. dubna 2014 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **1. čtvrtletí 2014**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 2.352.053 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 494.053 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 494.053 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 265.426 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 3.553.279 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 746.311 Kč, na řádku číslo 62 měla být uvedena celková výše daně na výstupu v částce nejméně 746.311 Kč a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 517.684 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **252.258 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. července 2014 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **2. čtvrtletí 2014**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 3.841.465 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 806.962 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 806.962 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 293.148 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 8.084.936 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 1.698.091 Kč, na řádku číslo 62 měla být uvedena celková výše daně na výstupu v částce nejméně 1.698.091 Kč a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 1.184.277 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **891.129 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. října 2014 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **3. čtvrtletí 2014**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 2.946.575 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 618.971 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 1.988.219 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 258.061 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 6.298.457 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 1.322.866 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 703.895 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 961.956 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **703.895 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 26. ledna 2015 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **4. čtvrtletí 2014**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 4.175.970 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 877.199 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 3.359.663 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

povinnost pouze částkou ve výši 308.667 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 12.416.323 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 2.607.673 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 1.730.474 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 2.039.141 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **1.730.474 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. března 2015 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **února 2015**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 716.595 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 150.511 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 665.719 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 83.141 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 1.582.294 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 332.308 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 181.797 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 264.938 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **181.797 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 27. dubna 2015 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **března 2015**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 1.092.718 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 229.532 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 1.662.451 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 134.303 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 3.503.177 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 735.728 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 506.196 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 640.499 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **506.196 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. května 2015 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **dubna 2015**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 1.336.905 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 280.817 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 1.664.927 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 82.835 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 5.063.485 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 1.063.399 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 782.582 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 865.417 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **782.582 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. června 2015 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **května 2015**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 779.771 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 163.794 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 1.009.008 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 16.406 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 3.556.185 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 746.841 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 583.047 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 599.453 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **583.047 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

- dne 27. července 2015 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **června 2015**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 658.392 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 138.284 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 627.896 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 22.492 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 2.259.628 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 453.544 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 315.260 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 337.752 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **315.260 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,
- dne 25. srpna 2015 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **července 2015**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 380.303 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 79.878 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 391.991 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 17.769 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 1.337.333 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 280.854 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 200.976 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 218.745 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **200.976 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,
- dne 25. září 2015 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **srpna 2015**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 209.863 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 44.079 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 135.622 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 3.883 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 946.738 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 198.823 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 154.744 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 158.627 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **154.744 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,
- dne 25. října 2015 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **září 2015**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 599.106 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 125.815 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 1.105.032 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 2.031 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 1.614.105 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 338.965 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 213.150 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 215.181 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **213.150 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,
- dne 25. listopadu 2015 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **října 2015**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 3.049.171 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 640.337 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 2.470.800 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 15.511 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 8.473.631 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 1.779.474 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 1.139.137 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 1.154.648 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **1.139.137 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. prosince 2015 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **listopadu 2015**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 1.334.509 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 280.251 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 1.146.199 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 8.874 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 6.417.172 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 1.347.610 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 1.067.359 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 1.076.233 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **1.067.359 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. ledna 2016 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **prosince 2015**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 858.432 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 180.275 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 458.761 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 3.397 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 4.181.566 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 878.133 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 697.858 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 701.255 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **697.858 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. února 2016 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **ledna 2016**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 865.760 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 181.810 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 572.570 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 2.827 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 3.566.228 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 748.908 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 567.098 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 569.925 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **567.098 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. března 2016 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **února 2016**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 414.240 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 86.990 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 1.428.382 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 27.107 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 2.275.904 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 477.939 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 390.949 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 418.056 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **390.949 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. dubna 2016 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **března 2016**,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z.P.

v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 1.699.392 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 356.873 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 1.694.774 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 29.073 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 4.900.334 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 1.029.071 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 672.198 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 701.271 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **672.198 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. května 2016 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **dubna 2016**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 542.800 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 113.988 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 1.769.383 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 53.246 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 4.482.041 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 941.229 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 827.241 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 880.487 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **827.241 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 27. června 2016 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **května 2016**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 622.215 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 130.665 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 1.218.110 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 59.636 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 2.790.474 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 585.999 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 455.334 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 514.970 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **455.334 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. července 2016 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **června 2016**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 515.813 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 108.322 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 1.015.609 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 22.373 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 2.574.497 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 540.646 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 432.324 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 454.697 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **432.324 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. srpna 2016 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **července 2016**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 450.000 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 94.500 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 670.190 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 24.246 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 2.082.164 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

měla dosahovat částky 437.254 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 342.754 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 367.000 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **342.754 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 26. září 2016 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **srpna 2016**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 366.000 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 76.860 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 721.759 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 21.654 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 1.713.980 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 359.936 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 283.076 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 304.730 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **283.076 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. října 2016 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **září 2016**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 1.310.000 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 275.100 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 1.126.188 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 3.695 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 3.658.083 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 768.197 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 493.097 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 496.792 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **493.097 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. listopadu 2016 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **října 2016**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 3.507.800 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 736.638 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 2.542.043 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 22.741 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 9.332.669 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 1.959.860 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 1.223.222 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 1.245.963 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **1.223.222 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. prosince 2016 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **listopadu 2016**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 2.444.820 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 513.412 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 2.554.177 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 41.561 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 9.540.889 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 2.003.587 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 1.490.175 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 1.531.736 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **1.490.175 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

- dne 25. ledna 2017 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období **prosince 2016**, v němž na řádku číslo 1 byla uvedena celková hodnota poskytnutých zdanitelných

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

plnění spočívajících v dodání zboží nebo poskytnutí služby pouze ve výši 1.123.920 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu ve výši 236.023 Kč, na řádku číslo 62 byla uvedena celková daň na výstupu ve výši 1.193.095 Kč a na řádku číslo 64 byla vyčíslena vlastní daňová povinnost pouze částkou ve výši 18.684 Kč, i když správně měla být na řádku číslo 1 vykázána celková hodnota poskytnutých zdanitelných plnění ve výši 3.365.963 Kč a tomu odpovídající daň na výstupu měla dosahovat částky 706.852 Kč, na řádku číslo 62 měla být celková výše daně na výstupu nejméně o 470.829 Kč vyšší a na řádku číslo 64 měla být stanovena vlastní daňová povinnost ve výši minimálně 489.513 Kč, a neoprávněně tak předstíral o **470.829 Kč** nižší vlastní daňovou povinnost,

čímž v rozporu s ustanovením § 21 odst. 1 zákona číslo 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 14. února 2017, úmyslně docílil **protiprávní snížení** vlastní daňové povinnosti společnosti AXXXU, s. r. o., na dani z přidané hodnoty **v celkové výši 17.068.159 Kč,**

tedy

ve velkém rozsahu zkrátil daň z přidané hodnoty,

čímž spáchal

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 písm. a) zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **5 (pěti) let.**

Podle § 56 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkcí ve statutárních orgánech obchodních korporací na dobu **5 (pěti) let.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen uhradit České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Středočeský kraj, Na Pankráci 1685/17, 19 140 21 Praha 4 náhradu majetkové škody ve výši 17 068 159 Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozený se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. **Obžalovaný** se cítí nevinný. Celá situace vznikla s jeho podnikáním prostřednictvím společnosti AXXXU s.r.o. Se svým kamarádem (svědek Š.) založili firmu. Na rozjezd podnikání do společnosti vložil obžalovaný 200tis, ale to nestačilo, vše spolykala administrativa. Rovněž druhý společník do společnosti vložil finanční prostředky na rozjezd, a to 500 000 Kč, které mu ale obžalovaný později splatil. Společně podnikali v prodeji pneumatik, byla možnost výhodně nakoupit pneumatiky v zahraničí (převážně Nizozemí) a v ČR je přeprodat se ziskem. Vše to začínalo tak, že obžalovaný koupil starou dodávku, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

mohl pneumatiky dovážet a pak dál přeprodávat se ziskem. Zpočátku byl malý prodejce, neměl sklad, zboží přebaloval na parkovišti. Jeho společník se na podnikání společnosti podílel pouze finanční investicí, jinak ve společnosti nic nedělal. Firmě se postupně začalo dařit, prodeje postupně narůstaly, nejvíce se prodej zvýšil, když prostřednictvím portálu heureka.cz obžalovaný upravoval cenu, aby byla co nejnižší. Mnohdy se dostal až na svou nákupní cenu, ale zákazníci začali postupně víc nakupovat. Podařilo se mu dostat na výhodnou cenu pneumatik, při dovozu z Nizozemí. Tam po něm chtěli zpočátku např. výsledovku s rozvahou, aby mu umožnili prodej na kredit limit. Tehdy ani nevěděl, co výsledovka s rozvahou je. Po dva roky to byla tvrdá práce, obžalovaný byl v práci pořádku, věnoval tomu spoustu času a práce, ale podařilo se mu firmu rozjet a rozvíjela se. Po dvou letech přijel společník Š., že by se měli dohodnout, jak to bude probíhat dál. Obžalovaný se domníval, že platí jejich původní ústní domluva, že časem společník z firmy vystoupí, poté bude celá společnost jen jeho, ale to se nestalo. Svědek Š. požadoval, aby měl každý rok nějaký podíl na zisku, ale neuvedl ani konkrétní částku. Vznikl mezi nimi spor stran vlastnictví internetových domén, které měl obžalovaný zaregistrovat ještě před tím, než byla založena jejich společnost a domníval se, že na jejich užívání má právo, nejvíce prodejů bylo právě přes e-shop.

2. V roce 2013 začal spolupracovat s paní D.. Původně to byla jeho sousedka, která mu v rámci kamarádské výpomoci začala zpracovávat účetnictví. Obžalovaný se v těchto věcech vůbec neorientuje, ona byla účetní v nějaké jiné firmě a věděla přesně, co má dělat. Obžalovaný jí zcela důvěřoval, jejich spolupráce probíhala tak, že několikrát měsíčně jí donesl daňové doklady a ona vše vypracovala. Její spolupráce pokrývala i např. agendu zaměstnanců, tedy např. přihlašování zaměstnanců na zdravotní pojišťovny a správu sociálního zabezpečení. Stran např. daní, mu svědkyně vždy napsala, kolik a kam má obžalovaný zaplatit, on to nijak nekontroloval, nerozporoval, řídil se jejími pokyny. Dostala podklady, věděla, co má dělat, pracovala samostatně. On do datové schránky společnosti nechodil, nekontroloval ji, jen někde na nástěnce měl přístupové údaje, dnes již ví, že datovou schránku společnosti, co by jednatel, musí kontrolovat. Tehdy k tomu přistupoval tak, že když by něco došlo, vyřídila by do svědkyně D., ona tomu rozuměla, on by se musel stejně obrátit na ni. Do kontroly z finančního úřadu, vše vyřizovala svědkyně D. telefonicky, pro tu kontrolu měla plnou moc. Na všech formulářích byla uváděna jako kontaktní osoba ona, kontaktovali by přímo jí, obžalovaný by stejně nic nevyřešil. Jejich spolupráce nebyla nijak vymezená smlouvou, jen se ústně domluvili, že mu bude vypomáhat, vždycky za to dostala nějakou finanční odměnu, nebyli domluveni na konkrétní částce. Ona pomáhala na začátku, řekl jí, že ji bude platit, co bude moci, dal jí třeba 10 tisíc, nebo 20 tis, když třeba zavolala již 5. dne v měsíci, že nemá peníze, tak jí třeba dal 5 tisíc. Ona pak procházela nějakým složitým obdobím v jejím osobním životě, nakonec se odstěhovala z Xxx do Kolína, a tehdy proběhla první kontrola z finančního úřadu. Obžalovaný věděl o jejích problémech, souviselo to s tím, že její druh byl závislý na alkoholu, neléčil se, dělal dluhy a ona to za něj řešila. Obžalovaný svědkyni podporoval, a to i finančně, půjčoval ji peníze, protože ona platila dluhy toho přítele. Ona se potom odstěhovala někam do pronájmu z bydlení, na které si vzala hypotéku a splácela ji, neměla peníze, byla v obtížné situaci, obžalovaný ji chtěl nějak pomoci, peníze ji dával i půjčoval, nedokáže rozlišit, co byla odměna za práci, co byla půjčka, smlouva na zápůjčku nebyla. Celkově ho dnes mrzí výpověď svědkyně, protože skutečně jí pomáhal. Bral to tak, že potřebovala třeba 5 tisíc, on jí dal víc. Něco byla odměna něco finanční pomoc. Problémy svědkyně začaly někdy v roce 2014.
3. Finanční kontrola na daň z přidané hodnoty (DPH) probíhala tak, že na provozovnu dojely dvě pracovnice, měly kontrolovat DPH a daň z příjmu právnických osob (DPPO). Obžalovaný byl kontrole přítomen, ale jen tam seděl, když se ho na něco ptali, odkazoval je na svědkyni D., která tam byla s ním. V průběhu té kontroly obžalovaný pochopil, že plno

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

věcí asi svědkyně nedodala nebo neudělala. Při kontrole zjistil, že ty soukromé účty nebyly vysvětleny finančnímu úřadu, zpočátku se zdálo, že společně zapracují, aby vše vysvětlili, ale svědkyně s ním pak přestala úplně komunikovat. On se snažil vše napravit, ale svědkyně D. mu řekla, že to napraví, pak ho odbyla. Obžalovaný se domnívá, že paní D. již nevěděla kudy kam, možná na to neměla vědomosti, mohla mít strach z toho právníka, kterého obžalovaný najal. Ten daňový právník mu tvrdil, že to také napraví, chtěl, aby se provedla rekonstrukce účetnictví, ale chtěl za to odměnu 500tis, což obžalovaný tehdy neměl. Fakturace společnosti GOODWILL PARTNER v roce 2016 asi 800tis byla za toho právníka. Obžalovaný si tehdy půjčil od své přítelkyně. Rekonstrukce účetnictví spočívala v tom, že by se všechny doklady vzaly od paní D. a nově se zpracovaly tak, jak mají, a to by se vyřešilo s finančním úřadem. Obžalovaný se domníval, že společnosti se finančně dařilo, v roce 2015 až 2016 dosáhl v prodeích maxima. Při obratu milion už podléhali povinnosti přihlásit se k DPH. Když se přihlásili, byli povinni odevzdávat DPH. Obžalovaný usuzoval na ziskovost společnosti z toho, že na soukromém účtu bylo dost peněz. Ze soukromého účtu byly peníze přeposílány na firemní účet, odkud se vše platilo. Peníze si obžalovaný přeposílal ze soukromého účtu na firemní z důvodu, aby následné platby (z foremního) účtu akceptovali dodavatelé, ze soukromého účtu by platby nevzali. Na soukromý účet si obžalovaný nechával posílat finanční prostředky za prodané zboží z toho důvodu, aby zabránil jejich odčerpávání druhým společníkem, svědkem Š.. Pokud by je nechal na firemní účtu, svědek Š., by je odčerpal. Obžalovaný zjistil, že z firemního účtu, druhý společník odčerpává finanční prostředky, dělal to konkrétně v dobu, kdy obžalovaný třeba spal. Obžalovaný chtěl zabránit odčerpávání finančních prostředků druhým společníkem, přišel na to tak, že najednou neměl na firemním účtu finanční prostředky, ačkoliv věděl, že by tam být měly.

4. Spolupráce se svědkyní D. skončila až na konci roku 2017, možná v polovině 2017, tehdy, až když nevyhotovila nějaké daňové přiznání, buď z DPPO nebo k DPH. Od roku 2016 vše zanedbávala, tehdy již obžalovaný začal kontrolovat datovou schránku. V roce 2019 mu poslala všechny šanony s doklady, poslala mu to prostřednictvím PPL, došlo x kilogramů IKEA tašek plných šanonů, obžalovaný si vše nastěhoval domů. Je to zřejmě to, co má soud k dispozici, ale byly tam i roky 2011, 2012 a 2013, to ale to po obžalovaném nikdo nechtěl, měl tam i smlouvy. Obžalovaný v té době měl účetního, který byl ochoten udělat rekonstrukci jen za 50tis, chtěl podklady ze systému Pohoda od svědkyně D., ale ta mu je nedodala. Do zániku společnosti byla odpovědná za účetnictví ona, v roce 2017 se obžalovaný dozvěděl, že fakticky nic nezpracovávala. Odstěhovala se v roce 2013 nebo 2014, obžalovaný ji pomáhal vyklízet při stěhování. Svědkyně neměla žádnou smlouvu na zpracování účetnictví společnosti AXXXU, byla jen ústní dohoda mezi obžalovaným a svědkyní.
5. Obžalovaný dále vypověděl, že před svědkyní D. spolupracoval s jiným účetním, a to se svědkem D.em. Svědka D.a vyměnil za paní D. z toho důvodu, že u něj musel trávit hodně času. V podstatě, když měl možnost přejít k paní D. byl rád, že jí doklady jen předal a ona se mu případně ozvala, když něco potřebovala. Pan D. vyžadoval vše poskládané, paní D. nikoliv. Obžalovaný netvrdí, že by hodnocení svědka (D.) jejich spolupráce nebylo pravdivé. Jejich spolupráce byla pro obžalovaného skutečně vyčerpávající, zpracovávali účetní doklady třeba do 2 hodin do rána a v 5 hodin obžalovaný musel jít zase do práce. Byl z toho hodně unavený, to se opakovala každý měsíc, když byl termín, v sezóně, kdy se nejvíc prodávalo to bylo obžalovaného skutečně náročné. Obžalovaný přiznává, že nebyl vzorný, pochopil, proč po něm svědek ty podklady např. fakturu vydanou, která v číselné řadě chyběla, požadoval, ale vždy všechno donesl. Oproti tomu s paní D. byla spolupráce bezproblémová, vše jí nanosil, když něco potřebovala, donesl jí to, byla jen přes chodbu v domě, kde bydlel. Obžalovaný si uvědomuje vážnost situace, to, jak dopadl, ale tehdejší jejich spolupráce byla „zlatá“, on byl vyspalý do práce a svědkyně D. za něj vše vyřídila. Z hlediska odbornosti

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

obžalovanému přišlo, že je paní D. na tom stejně jako svědek D., neměl pochyb o její odbornosti.

6. K samotnému mechanismu ochranného opatření, které obžalovaný přijal před svým společníkem Š., aby ochránil finanční prostředky společnosti, obžalovaný uvedl, že hlavním účelem bylo zabránit svědku Š., aby odčerpával firemní peníze. Pro obžalovaného to bylo velmi obtížné, neboť pak čelil platební neschopnosti. Jakmile platby došly na jeho účet, on je v nějaký moment přeposlal na účet společnosti a obratem z firemního účtu platil dodavatelům. Obžalovaný se snažil firemní účet vyčerpat, aby se druhému společníkovi nevyplatilo z toho něco brát. Svědkyně D. o tomto oběhu peněz věděla, věděla důvody, proč tomu tak je. Ona to vymyslela, další řešení tehdy navrhovala zrušit firmu, ale to obžalovaný nechťel, aby nemusel začínat zase od nuly. Obžalovaný jí k tomu dal doklady, jak to zavedla do účetnictví, neví, tvrdila mu, že to dá do konce roku do pořádku, že to finančnímu úřadu dokáže vysvětlit. Obžalovaný to nemohl nijak zkontrolovat, když tomu nerozuměl. Pro něj jsou to jen tabulky, neví, co se s tím má dělat. Podklady pro zpracovávání účetnictví se svědkyni D. zasílaly s předstihem, aby to vše stihla. Nikdy nic nepožadovala doplnit. Informovat finanční úřad o tom, že na soukromý účet chodí firemní platby, měla svědkyně D., tvrdila mu, že to stačí udělat na konci roku, proto se o to obžalovaný dál nestaral. Ona ho nikdy neoslovila s tím, že by byl nějaký problém v účetnictví. Obžalovaný doufal, že platby jsou vykazovány finančnímu úřadu i ze soukromého účtu. Peníze na jeho soukromém účtu byly společnosti, on se dotazoval svědkyně D., jak má postupovat, když by potřeboval platit svoje soukromé věci ze soukromého účtu, ona mu řekla, že to srovná, a že se v tom zorientuje. Svědkyně D. měla přístup na všechny účty, jak firemní, tak i soukromé, byly u Fio Banky, pod jedním loginem, když se přihlásila, viděla všechny účty. Z jejich pracovního vztahu, z toho, jak mu vypomáhala, se obžalovaný domnívá, že svědkyně D. byla odpovědná za vše, on tomu nerozuměl. On byl sice jednatel a odpovídal za společnost AXXXU, ale ona měla plnit určité věci, o kterých až pozdě zjistil, že je asi nedělala. Obžalovaný byl nezkušený, hned na začátku podnikání přišel o 600tis, když byl okraden, neznal moc smlouvy, vystavil fakturu, bylo odebrané zboží, ale nebylo zaplacené. Dnes je již obžalovaný zkušenější, je si vědom, že udělal nějaké chyby, ale nesouhlasí s tím, že by měl jít do vězení, že to celé je jeho vina. Neměl tehdy žádné znalosti v účetnictví, může o sobě říci, že tehdy byl úplný „negramot“, dnes již spoustu věcí zná, ale nechce již podnikat. V současné době je zaměstnaný, resp. pracuje jako OSVČ, a to jako řidič pro Xxx. Stran jeho současné fakturace to probíhá tak, že paní z Xxxu řeší i jeho faktury za 200 Kč měsíčně, on si platí jen zdravotní a sociální a na konci roku daň. Každý měsíc si vydělá jinak, záleží na tom, kolik toho odpracuje. Pracuje tam rok, a asi jen 2 měsíce byl s čistým příjmem pod 50tis, jinak vydělá 50 až 60tis měsíčně (v čistém). Již nepodniká, měl by být vypsáný ze té společnosti, řešil to s právníkem.
7. Svědek L. S. před soudem vypověděl, že pro společnost AXXXU začal pracovat, protože byli s obžalovaným B. sousedi, vyplynulo, že by tam mohl pracovat. Začal tam pracovat asi v dubnu 2014 a skončil tam v roce 2017, skončil z důvodu, že i mzda byla nižší, firmě se přestalo dařit. Z jeho pohledu vše probíhalo normálně, bylo hodně práce, hodně objednávek, firmě se tehdy dařilo. Již od počátku pracovní smlouvy byl s obžalovaným domluvený, že část mzdy bude zasílána na účet a část bude vyplácena v hotovosti, aby nebyly výdaje za zaměstnance. Když se společnosti dařilo, měli odměny. Prodávali pneumatiky, spočívalo to v nákupu pneumatik od dodavatelů, jejich balení a dalšímu přepravení koncovým zákazníkům. Byl tam e-shop, většina objednávka byla přes e-shop. Nejvíce objednávek bylo v zimní sezóně, to mohli expedovat třeba 200 až 250 balíků, ale to mohly být objednávky za více dnů, sbíraly se. Drželi sklad, podle období tam bylo třeba 1000 ks pneumatik, nebo jen 50 ks, záleželo to od sezóny, na kamion se vešlo 800 až 1000 pneumatik dle velikosti. O počítače se staral svědek, obsluhu e-shopu uměli všichni. Ceny se nastavovaly podle konkurence, to dělal

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

svědek. Byly zaměstnanecké emaily v doméně XXXXU.cz, ale většina korespondence se řešila přes adresu xxx V prostorách provozovny byly dva počítače. Po určité době tam ještě nastoupil další zaměstnanec V. Š., pracovali tam tedy společně tři, spolu s obžalovaným. V práci se nejvíce pracovalo při letní a zimní sezóně, a to i třeba 16 hodin denně. Platilo se hotově, ale hlavně se za objednávky platilo přes dopravce. Nejčastější způsob platby byla asi dobírka, to šlo přes přepravce, který jejich zboží doručil, vybral dobírku a poté poslal na účet společnosti. Jméno Š. svědek slyšel, je možné, že měl nějaké procento společnosti, mohl to být její majitel, měl mít nějaké nesrovnalosti s obžalovaným, ale detaily svědek neví, slyšel od obžalovaného, že zmizely nějaké firemní peníze. Obžalovaný pak seděl u počítače, čekal až přijdou platby, aby s tím obžalovaný rovnou zaplatil a Š. nemohl nic vzít. Detaily svědek neví. Jeho přímý nadřízený byl obžalovaný, ten ho úkoloval. Všichni dělali všechno, od naskladnění, po tisknutí objednávek, obžalovaný si řešil banku, k firemnímu účtu přístup svědek neměl, platby nezařadával, to dělal obžalovaný možná paní D.. Vše, co se týkalo faktur se řešilo s paní D., která byla taky jejich sousedka. Bydlela ve stejném domě, podklady jí předávali osobně. Předávali jí faktury, dodavatelské a zákaznické faktury. Měli datový sklad, převádělo se to do formátu a posílalo D., to bylo ve formě excel nebo CSV souboru. Nejzdatnější s tímto datovým skladem byl svědek, bylo například vidět, že dobírka byla zaslána na účet, to bylo spárované s číslem objednávky. Bylo tedy vidět, zda je to uhrazené či nikoliv. Obžalovaný jim řekl, co je uhrazené a co nikoli, paní D. to nehlídala. Fakticky to probíhalo tak, že obžalovaný přišel a řekl, ať odešlou faktury tam a tam. Spolupráce s paní D. byla zpočátku super, to bylo asi v roce 2014, poté se odstěhovala, vídali ji méně. Fungovala asi rok nebo rok a půl. Poté měla mít nového přítele a spolupráce začala drhnout, reagovala s delším časovým odstupem, později třeba nereagovala vůbec. Byla ve stresu, ten její nový přítel byl vyléčený alkoholik, bála se o život. Když něco potřebovali, urgovali ji, až to dodala, když chtěla něco ona, oni jí to obratem zaslali. Svědek se od obžalovaného dozvěděl, že paní D. vypracovávala daňová přiznání za společnost. Svědek neví, zda měla nějakou smlouvu, ví, že ji obžalovaný platil, byl i několikrát u toho, že ji obžalovaný např. zaplatil topení, konkrétní částky svědek neví. Znalosti obžalovaného v účetnictví jsou 1% ve srovnání s nulovými znalostmi svědka, tuto agendu dělala paní D.. S ohledem na minimum znalostí, které v účetnictví svědek má, by nepodnikal, musel by se spojit s někým, kdo má nějaké know-how a informace.

8. Svědek V. Š., druhý zaměstnanec společnosti před soudem vypověděl, že jeho spolupracovník byl L. S.. Nastoupil tam po něm, a vydržel tam asi 3 roky. Začínal jako řidič, pak pracoval ve skladu, dostal se i do kanceláře k počítači. Obžalovaný byl majitel, jednatel. Svědek měl konkrétně na starosti kontakt se zákazníky, přijímání objednávek, vyřizování objednávek, reklamace, veškerý zákaznický servis, expedici zboží. Zpočátku se generovala faktura zákazníkovi za zboží, později ji systém generoval automaticky. Platby za zboží svědek neřešil. Ze systému se dala zjistit platba převodem, pokud bylo placeno na dobírku dopravci, to zjistit nešlo. Byl tam ještě někdo, kdo vypomáhal externě, třeba T. S., který vypomáhal v sezóně hlavně s manuální prací. Šlo e-shop s pneumatikami, rekord objednávek mohlo být i 300 objednávek, do skladu se vešlo i 5 000 kusů pneumatik. Na skladě byly hlavně běžné rozměry pneumatik, vědělo se, že jsou nejžádanější a prodají se. Byl to klasický e-shop, vygenerovala se objednávka, vytiskla se, byla založená, při nasbírání určitého počtu objednávek se stihlo zboží dopravit koncovým zákazníkům, za zboží se platilo převodem nebo na dobírku. Každý zaměstnanec měl svůj email v doméně, obecný email xxx si svědek nevybavuje. Pracovní úkoly zadával obžalovaný, svědek ví, že existoval nějaký pan Š., ale víc k němu svědek nic neví. Svědkovi bylo řečeno, že účetnictví zpracovává paní D., svědek s ní řešil pracovní záležitost, když si nevěděl rady, komunikoval s ní i přes email. Svědek jí žádné podklady k účetnictví osobně nepředával, to bylo mezi obžalovaným a paní D.. Svědek měl pracovní smlouvu, mzda mu byla zasílána na účet, nebyl vyplácen v hotovosti. Mohlo se stát, že mzda přišla později, ale vždy přišla. Po dobu, co tam svědek pracoval, nevěděl, že by byly

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z.P.

nějaké problémy s paní D., obžalovaný o tom před svědkem nemluvil, je možné, že nadával na její práci. Jim se dařilo, zákazníci kupovali od nich. Důvod jeho odchodu byl, že bylo méně zákazníků a méně peněz. Svědek se nedomnívá, že by obžalovaný rozuměl účetním operacím a účetnictví.

9. Svědek **M. Š.** vypověděl, že s obžalovaným se seznámil v 90. letech, byli členové Československé reprezentace v zápasech. Společně koupili ready-made společnost, měli obchodní podíly, oba byli i jednatelé. Podnikatelský záměr byl vytvořit e-shop na prodej pneumatik, jeho úloha byla zabezpečit finanční krytí na rozběh podnikání, obžalovaný měl na starost to samotné rozeběhnutí, např. sehnat dodavatele. Ve splátkách svědek do společnosti vložil 1.6mil korun, obžalovaný nakoupil pneumatiky, dohoda byla že se nebudou prodávat na fakturu, ale tuhle dohodu obžalovaný hned na začátku porušil. Jejich vzájemná důvěra se tím narušila, svědek ze společnosti vystoupil, s tím, že až bude mít obžalovaný peníze vyplatí ho. Svědek jen vložil vstupní kapitál o vše ostatní se staral obžalovaný. Nekomunikovali spolu. Když se svědek dozvěděl, že se společnosti začalo dařit, vyřídil si přístup k firemnímu účtu, a přímo si vrátil půjčku, kterou do společnosti investoval. S obžalovaným o tom nekomunikoval, chtěl zpět jen to, co do toho vložil. Svědek neměl zájem spolupracovat s obžalovaným. Na Slovensku svědek podniká, byl developer, podniká přes společnost s.r.o. Pokud si posílal platby, značil to jako vrácení půjčky, obžalovaný mu volal, požadoval po něm, aby to nedělal, ale svědek mu odvětil, že si bere jen to, co do společnosti vložil. Obžalovaný reagoval podrážděně, to svědka utvrdilo v tom, že mu obžalovaný ani nechce vrátit to, co do společnosti vložil, ty peníze tak plynuly na základě nějakých toků, obžalovaný to neuměl zastavit, tedy nakonec musel akceptovat, že mu ty peníze vrátil. Mezi nimi šlo o jeden telefonát, pak už spolu nekomunikovali. Svědek neví nic o daňové kontrole, daňová přiznání nepodával s jejich zpracováním neměl nic společného. Je možné, že si obžalovaný založil jiný účet, svědek pak již na firemní účet nechodil.
10. Svědkyně **M. D.** před soudem vypověděla, že se nastěhovala do domu, kde bydlel obžalovaný. Skamarádili se, byla na mateřské dovolené a obžalovaný neměl nikoho, kdo by mu zpracovával DPH. Slíbila mu, že mu pomůže, v tu dobu měla pracovní smlouvu v jednom xxx, neuzavřeli žádnou pracovní smlouvu, její výpomoc byla na základě přátelství. Po roce se odstěhovala do Xxx, to se pak viděli jen, když jí přivezl podklady pro DPH. Ona to zpracovala a přiznání mu odeslala. S obžalovaným spolupracovala od září 2013, vše fungovalo do října 2014, to se odstěhovala, a ještě spolupracovali asi rok poté, co se odstěhovala. Nedávalo smysl, aby za ní dojížděl. Výhrady k její práci obžalovaný neměl. Nakonec řekla, že dál nechce spolupracovat, měla spoustu soukromých starostí, a ještě to bylo daleko. Účetních dokladů bylo hodně, za měsíc mohlo být i stovky vydaných a přijatých faktur. Zpracovávala jen DPH. Nebylo to pro ni dobré období života, snaží se na to zapomenout. Na finančním úřadu asi byla nějaká plná moc, když zpracovávala DPH, obžalovaný je odkázal na ni. Svědkyně si nepamatuje, jak to bylo v případě zaměstnanecké agendy. Za zpracování DPH dostávala pár tisíc, odměnu dostala v hotovosti, obžalovaný ji to předával, když předával doklady. Na odměně se domluvili, nebyla nijak určená rozsahem práce. Z domu, kde bydlela, pracoval u obžalovaného ještě jeden souseď, jmenoval se L. Svědkyně neví, zda se společnosti dařilo, finanční operace za společnost nezadávala, neměla přístup k firemnímu bankovnímu účtu. Jméno Š. jí nic neříká. Když spolupráci skončili, zůstalo u ní asi 20 šanonů, které prostřednictvím PPL odeslala obžalovanému. Obžalovaný ji sdělil, že jí okrádá společník. Obžalovaný navrhl, že platby pro společnost budou chodit na jeho soukromý účet, protože společník je z firemního účtu odčerpával. Svědkyně neví, zda mu to poradila ona. Svědkyně si vybavuje, že se řešil problém s daňovou kontrolou, byl tam ještě i právník obžalovaného, ale svědkyně neví, co bylo přesně za problém.
11. Pokud se jednalo o sestavení přiznání k DPH, v excelu si dala faktury vydané, faktury přijaté a vypočetla DPH, to dala do formuláře, ten podala datovkou, obžalovanému sdělila, kolik má Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

zaplatit. Daňové přiznání po ní nikdo nekontroloval. Měla ještě účetní program Pohoda, v tom si to kontrolovala. DPH zpracovala jen na základě přijatých a vydaných faktur, což nebylo z jejího pohledu dostatečné, svědkyně neví, zda to s obžalovaným řešila. Svědkyně v rámci svého zaměstnání připravovala podklady pro DPH, dělala podklady pro daň z příjmu. Jako podklad pro DPH potřebuje vydané a přijaté faktury, pokladnu a bankovní výpisy, vede se evidence faktur, aby se mohlo zkontrolovat DPH. Faktury vydané by měly na sebe navazovat, svědkyně si nepamatuje, zda řada faktur v případě společnosti obžalovaného šla normálně, ale předpokládá, že ano. Podklady dostávala v „salátovém vydání“. Doklady si seřadila, zadala do tabulky v Excelem pro kontrolu do systému Pohoda. Když něco chybělo, volala obžalovanému, aby to dodal. Svědkyně si nepamatuje, že by podklady měla nedostatečné. Když tam byl ten soukromý účet, svědkyně si toho všimla, ale nereagovala na to nijak, protože tehdy měla jiné starosti. Svědkyně předpokládá, že všechny účty byly nahlášené. V problematice daní se obžalovaný moc nevyznal, podstatě DPH rozumí, základní princip této daně znal, věděl že se tam dává prodej a došlé faktury. Svědkyně si nepamatuje, zda plnil její pokyny, ale pokud potřeboval s něčím poradit, tak asi ano. Skamarádili se a občas jí vypomohl i tím, že jí půjčoval peníze. Žila tehdy s pánem, který znal obžalovaného, ten měl finanční problémy, on jí prosil, aby poprosila obžalovaného o finanční výpomoc, byly to finanční půjčky. Svědkyně neví, zda se půjčky vrátily. Na její účet to bylo posíláno z toho důvodu, že ten její bývalý přítel měl exekuce. Její bývalý přítel měl problémy s alkoholem a léky, když se odstěhovali, začalo pro ni špatné období, bití jejím přítelem, řešila to policie atd. V roce 2015 ji se synem vyhodil z domu, neměla kam jít, on pak zmizel, od roku 2015 ho neviděla. Pokud svědkyně měla vysvětlit příchozí platby na její účet, uvedla, že u vyšších částek mělo jít o půjčky než o odměnu za odvedenou práci.

12. Svědek **M. D.** vypověděl, že obžalovaného zná z místa bydliště, kamarádili se, zpracovával mu účetnictví společnosti AXXXU, a to v roce 2012 a 2013. Spolupráci měli upravenou smlouvou. Svědek vedl účetnictví, což pro něj fakticky obnášelo veškerou účetní agendu, tedy zpracování předaných podkladů, zaúčtování dokladů, sestavení přiznání k DPH a příprava podkladů pro DPPO. Daňová přiznání sestavoval svědek, ale nevybavuje si, zda měl plnou moc k jednání před finančním úřadem. Detaily spolupráce si svědek pro uplynulý čas přesně nevybavuje. V obecné rovině k hodnocení jejich spolupráce svědek uvedl, že s obžalovaným byly problémy v kompletnosti předávání účetních dokladů a podkladů, a to každý měsíc, v podstatě po celou jejich spolupráce. Pro svědka to představovalo upomínání obžalovaného, vyžadování doplnění dokladů. Např. chyběla čísla faktur v řadě vydaných faktur, při kontrole plateb svědek mnohdy zjistil, že k platbám nejsou doklady, ty požadoval od obžalovaného. Tohle upomínání a doplňování probíhalo celou dobu jejich spolupráce, obžalovaný zpočátku říkal, že tomu nerozumí, svědek se mu to snažil vysvětlit, ale svědka to pak již nebavilo, bylo to časově náročné a svědek byl hlavně pod tlakem lhůty vypracování daňového přiznání. Toto byly důvody ukončení jejich vzájemné spolupráce. Hodně věcí vyplývalo z toho, že obžalovaný měl v papírech obecně nepořádek, podstatné bylo, že nechápal, že má mít doklady k nějakému datu, že je třeba splnit lhůtu pro daňové přiznání. Pokud obžalovaného vyzýval, aby doložil faktury, obžalovaný věděl, co má doložit, spíše byl problém v tom, že to vše nosil po částech, pořádku to doplňoval, spíš nechápal ten princip zpracování, co to pro svědka vůbec obnášelo to zpracovat. Obžalovaný nejevil předpoklad pochopit problematiku účetnictví ani daňové záležitosti. Objemově to bylo tehdy hodně práce, protože se to furt doplňovalo, řádově mohlo jít o stovky dokladů. Jejich ukončení spolupráce vzal svědek hodně emotivně, svědek byl nervózní, obžalovaný se jevil, že je v pohodě, přestali se vidat. Vše mu předal a tím to skončilo, nikdo se mu nezval, že by snad něco chybělo a chtěl to doplnit. Svědek se vždy snažil přiznat všechny příjmy, náklady se pak dohledávaly později. Sestavoval i přiznání k DPH, přiznání se vygenerovalo se v programu a odeslalo na finanční úřad. Svědek asi neměl přístup do datové schránky, pokud tehdy již datové schránky existovaly. Svědek si to kontroloval, aby dodržoval číselnou řadu faktur vydaných, pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z.P.

nějaké číslo chybělo, žádal doplnění, z účtu viděl platby, a k nim vyžadoval faktury přijaté, bydleli vedle sebe, nebyl problém si zavolat a potřebné si operativně předat. Pro sestavení příznání k DPH svědek zpravidla vyžaduje faktury vydané, přijaté, bankovní výpisy, pokladní knihu. Pro samotné příznání je rozhodné datum zdanitelného plnění, tedy bankovní výpis slouží k tomu, aby bylo možné zpracovat kompletně účetnictví, zjistily se závazky a pohledávky, a teoreticky ve vztahu k DPH výpisy z bankovního účtu nejsou potřeba, pokud jsou k dispozici všechny faktury přijaté. Je to pro kontrolu, když není k dispozici výpis z bankovního účtu, musí se účetní spolehnout, na to, že klient mu předal vše.

13. Znalkyně **Ing. Zuzana Melcrová** při svém výsledku před soudem uvedla, že zcela odkazuje na závěry, které uvedla v písemném vyhotovení znaleckého posudku číslo 173/2020 včetně jeho doplňku (na č. l. 1780), neboť od doby vyhotovení znaleckého posudku i jeho doplňku ji nejsou známy žádné nové skutečnosti, které by měnily její odborné závěry. V tomto ohledu znalkyně uvedla, že účetnictví společnosti AXXXU bylo vedeno zcela chybně, v rozporu se zákonem, obcházející účel účetnictví, kdy znalkyně především poukázala na skutečnost, že zejména nebylo účtováno o výnosech a dani z přidané hodnoty, když tyto výnosy byly vyvedeny na účty jiné osoby než na účty společnosti AXXXU. Konkrétně pak v roce 2014 nebyl dodržen věrný a poctivý obraz na základě přezkoumaných materiálů, předmět účetnictví a finanční situace účetní jednotky, a dále účetnictví nebylo vedeno jako dostatečně srozumitelné. Jako příklad znalkyně uvedla zasílání finančních prostředků na nehlášený účet. I pokud by výše uvedené jednání činil obžalovaný z důvodu ochrany (před druhým společníkem), hodnotí tento způsob znalkyně jako zcela nelegitimní, v rozporu s principy vedení účetnictví, neboť tím dochází ke skutečnosti, že DPH zaplacené koncovým odběratelem není plátcem odvedeno, neboť daný soukromý účet nepodléhá kontrole. Ve vztahu k účetnictví roku 2014 dále uvedla, že v daném účetnictví nebyly zahrnuty záúčtované příjmy společnosti AXXXU, které byly inkasovány na účet B. 1 (číslo xxx/2010). V tomto ohledu znalkyně poukazovala na skutečnost, že z účtu B. 1 bylo zasláno na účet společnosti AXXXU (č. xxx/2010) celkem 18 340 970, jež byly chybně záúčtovány jako peníze na cestě, tedy přeúčtováno jako zvýšení základního kapitálu, i když správně měly být tyto převody vykázány jako inkaso výnosů a měla z nich být odvedena DPH. Tímto jednáním byla pak v roce 2014 neoprávněně snížena daňová povinnost společnosti AXXXU o **3 577 756 Kč**. Dále bylo znalkyní konstatováno, že v období let 2015 a 2016 účetnictví společnosti AXXXU zcela absentuje. Znalkyni byly v tomto ohledu předloženy pouze materiály, které nemají povahu účetních dokladů, schází prvotní doklady. Ve vztahu k roku 2015 za absence účetního deníku a pouze na základě výnosů společnosti AXXXU inkasované od zásilkové společnosti PPL CZ s.r.o. byla znalkyně schopna v souladu se zásadou trestního řízení *in dubio pro reo* identifikovat celkovou částku představující snížení vlastní daňové povinnosti společnosti AXXXU, tedy v **nejnižší výši**, a to konkrétně ve výši **5 842 106 Kč**. Znalkyně potvrdila, že tato výše snížené vlastní daňové povinnosti vznikla v důsledku zatajením příjmů společnosti obžalovaným. S ohledem na zásadu *in dubio pro reo* postupovala znalkyně i v případě vyčíslení snížení vlastní daňové povinnosti v roce 2016 společností AXXXU, když v rámci svého výpočtu zahrnula znalkyně **pouze** inkasované peněžní příjmy od zásilkové společnosti PPL CZ s.r.o., načež ve svém znaleckém posudku zdůraznila, že ve světle shora uvedené trestněprávní zásady jiné příjmy do vyčíslení změny daně z přidané hodnoty nezahrnula. Závěrem znalkyně uvedla, že výše snížení vlastní daňové povinnosti společnosti AXXXU za rok 2016 činí **7 648 298 Kč**, tedy v celkovém součtu za roky 2014, 2015 a 2016 činí tato částka **17 068 159 Kč**.
14. Soud rovněž provedl listinné dokazování prostřednictvím příloh (šanonů značeno účetnictví), kdy v příloze k trestnímu spisu bylo celkem 30 šanonů (číslováno 1-30 jako přílohy). Listiny v přílohách 1-28 byly provedeny předložením procesním stranám k nahlédnutí, šlo konkrétně o: 6x šanon s přijatými fakturami r. 2014, 10 x šanon s přijatými fakturami r. 2015, 8x šanon

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

s přijatými fakturami r. 2016, 1 x šanon se zaměstnanci, smlouvy, výplatní pásky, daň k příznání, 1x šanon auto, smlouvy, splátkové kalendáře, 1x šanon pokladna 2014 placeno hotově, 1x šanon pokladna 2015 placeno hotově, 1x svazek přijatých faktur nezařazené r. 2015, r. 2016, 1x zapečetěná obálka – pokladní lístky, nákup PHM atd. Listiny obsažené v přílohách 29 a 30 byly k návrhu obhajoby čteny, (viz protokol hl dne 12.1. 2024 čl. 2130), jednalo se především o listiny týkající se plateb pojistného zaměstnavatele a jeho zaměstnanců Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky v letech 2014 a 2015.

15. Obžalovaný B. se v rámci vyjádření k listinným důkazům v bodě 14) shora uvedl, že buď obsahují podpis svědkyně D., nebo byly svědkyní D. vyplněny, což má potvrzovat jeho obhajobu o tom, že veškerou agendu zpracovávala ona, on jí zcela důvěřoval.
16. Dále byly provedeny listinné důkazy z trestního spisu a to: výpisy z Obchodního rejstříku společnosti AXXXU, s. r. o. na č. l. 12-14, generální plnou moc 12. 8. 2014 udělena M.D. (uplatněné u správce daně dne 17. 8. 2014) na č. l. 15, daňové příznání k DPH za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2014, podané dne 25. 4. 2014 + všechna následující daňová příznání na č. l. 44, protokol o zahájení daňové kontroly č. j. 921283/16 ze dne 11. 3. 2016 na č. l. 112 , výpisy z bankovních účtů na č. l. 117-405, protokol o ústním jednání č. j. 892556172102-60561-205658 ze dne 3. 3. 2017 na č. l. 408, výpis z bankovního účtu xxx/2010 za období od 1. 1.2016-29. 6. 2017 (fakticky ve spise na CD sv. 6 čl. 61 a čl. 60A), výpisy z bankovního účtu 29372043/0800 31.3. 2016-31. 3.2 018 na č. l. 480, výpisy 200453973/2010 a 1. 1. 2015-31.12. 2016 (fakticky ve spise na CD (CD označeno jen 060 červeně) sv. 6 čl. 60B). Ze zprávy společnosti PPL CZ a její odpovědi na č. l. 1823-1840 bylo zjištěno, že subjekt s názvem L. B. či B. L. nebyl nalezen v účetnictví. V případě subjektu AXXXU s.r.o., PPL CZ zaslalo seznam plateb a doručených zásilek. Dále byl jako listinný důkaz proveden dodatek zasílatelské smlouvy č. 1191510 na č. l. 1826.
17. Osobní materiály obžalovaného na č. l. 1977–1982 obsahují souhrn informací týkající se typů a výpočtů marží. E-mail na č. l. 1868 zachycuje komunikaci mezi M. H. a kpt. L. P. Faktury na č. l. 1869-1872 dokládají obchodní vztahy mezi společností AXXXU s.r.o. a společností Pema Conti s.r.o. Výpisy z obchodního rejstříku na č. l. 12-14 a 1882-1888 zachycují vnitřní strukturu společnosti AXXXU s.r.o.. Na č. l. 1843-1846 jsou žurnalizovány listiny včetně CD, které obsahují transakce společnosti Direct Parcel Distribution CZ, s.r.o.. Z pracovního hodnocení obž. L. B.a ze dne 13.02.2023, vystaveného jednatelem spol. BAGOSPORT s. r. o., na č. l. 1969 bylo zjištěno, že obžalovaný B. v období od 15. 04. 2021 do 12. 08. 2022 vykonával činnost pracovníka ve skladu u výše uvedené společnosti za hrubou mzdu ve výši 20 000 Kč.
18. Z opisu z evidence Rejstříku trestů obžalovaného B., vyplývá, že byl v minulosti již 2x odsouzen, a to konkrétně za spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky (odsouzení z let 2006, 2010), kdy uložené tresty obžalovaný vykonal, v případě obou odsouzení se na něj hledí jako by nebyl odsouzen.
19. Po takto provedeném dokazování soud přistoupil k jeho zhodnocení.
20. Obžalovaný v rámci své obhajoby nesouhlasí s tím, že zavinil to, co je popsáno v obžalobě. V žádném směru neshledává své zavinění, na tož úmyslné, u jednání, které vedlo ke zkrácení uvedené daně za období a ve výši uvedené v obžalobě. Jeho jednání nespočívalo v tom, že by úmyslně zatajoval existenci zdanitelných plnění, která nechal zasílat na svůj soukromý účet, že by snad nějak cíleně nepředával k zaúčtování a zohlednění v daňových tvrzení všechny vystavené faktury. Obžalovaný byl sice jednatelem společnosti, nicméně účetnictví nerozuměl, a proto využíval služeb profesionálů, a to nejprve svědka D., a potom svědkyně D.. V tomto směru obžalovaný nepostupoval jinak než s péčí řádného hospodáře, a to přesto, že není právník ani účetní. Zjednodušeně řečeno, pokud sám zjistil, že dané problematice

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

(daně a účetnictví) nerozuměl, nedisponoval požadovanými odbornými znalostmi, dobře rozpoznal, že je potřeba odborné pomoci k tomu, aby vyhověl všem zákonným požadavkům pro řádné zdanění činnosti společnosti, ve které byl jednatelem. Proto je jeho trestní odpovědnost vyloučena, což dovozuje i z ustálené judikatury např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1224/2006. Odbornou pomoc pro agendu účetnictví, konkrétně pro sestavení daňového přiznání k DPH obžalovaný zajistil nejprve prostřednictvím svědka D.a, poté prostřednictvím svědkyně D., která zpracovávala vše samostatně. Obžalovaný na činnost svědkyně D., krom předávání podkladů neměl vliv. Daňová přiznání odesílala na příslušný finanční úřad, přičemž obžalovaný zajistil úhradu přiznávané daně. Obžalovaný nerozumí motivaci svědkyně D., proč se ve své výpovědi před soudem snažila svoji roli upozadit, mnohdy vypovídala nepřesvědčivě, vyhýbavě a nekonkrétně, její výpověď nemůže být přesvědčivá. Z listin, jako je její generální plná moc, ale i vyplněné formuláře přehledů pro účely zdravotního pojištění, sociálního zabezpečení, které vyplňovala svědkyně, má vyplývat, že svědkyně pro orgány veřejné správy vystupovala jako kontaktní osoba, vystupovala výslovně jako účetní společnosti. Pokud svědkyně neměla všechny podklady ke své práci, např. jednotlivé faktury vydané v souvislé řadě, měla si je od obžalovaného vyžádat jako např. svědek D., obžalovaný by je dodal. Vzniklý nedoplatek na dani je tak odpovědností svědkyně D., která měla ze své pozice postupovat pečlivě, byť šlo o sousedskou výpomoc, vztah svědkyně a společnosti je vztahem příkazní smlouvy, nese všechny pojmové znaky, ačkoliv nebyla sjednána písemně. Nad to nevinu obžalovaného potvrzují i zjištěné skutečnosti k tomu, proč si nechal zasílat zdanitelná plnění na svůj soukromý účet, což obžalovaný vysvětlil jako ochranné opatření před svědkem Š., který dle přesvědčení obžalovaného neoprávněně odčerpával finanční prostředky z firemního účtu, neboť byl druhým jednatelem ve společnosti. Nebylo to z důvodu, aby zatajil zdanitelná plnění a zkrátit DPH, vše to chtěl napravit. Obžalovaný se nechoval tak, jak popisuje obžaloba, aby zatajoval plnění v úmyslu zkrátit daň, nečinil nic sofistikovaného a nezjistitelného, aby účetní D. nemohla příslušnou daň řádně vypočítat a uvést v příslušném daňovém přiznání. Šlo jen o dočasné a ochranné opatření, vše se mělo dát do pořádku do konce roku. V tomto směru není jednání obžalovaného kryto ani eventuálním úmyslem, kdy ani tzv. pravá lhostejnost (u pachatele absentuje nejslabší (kladný) volní vztah pachatele ke způsobení takového následku, takže pachatel není srozuměn s následkem daného trestného činu, ale naopak spoléhá, byť bez přiměřených důvodů, že nedojde k porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem) oproti lhostejnosti nepravé, kdy lhostejnost pachatele k tomu, zda následek nastane nebo nenastane, vyjadřuje jeho aktivní kladné stanovisko k oběma možnostem; jde tedy sice o méně intenzivní, ale stále ještě aktivní volní vztach pachatele k relevantnímu trestněprávnímu následku, z čehož je možné dovodit nepřímý úmysl. Tedy zavinění ve formě, kterou vyžaduje žalovaná skutková podstata trestného činu, v podobě lhostejnosti nepravé není způsobila odůvodnit nepřímý úmysl, a tedy obžalovaný v této konkrétní věci jednal nezaviněně. Výsledky provedeného odkazování potvrzují, že obžalovaný vůbec nevěděl, že by mělo docházet ke krácení DPH v uvedeném období, rozhodně nečinil nic v úmyslu zkrátit daň.

21. K zastávané obhajobě obžalovaného soud uvádí, že nebyla provedeným dokazováním potvrzena, ba naopak provedené důkazy ji do značné míry vyvracejí. Byť s určitými tvrzeními obžalovaného lze souhlasit, ve vztahu k tomu, co je mu kladeno za vinu, jako celek lze obhajobu obžalovaného hodnotit jako účelovou, neodpovídající skutkovým zjištěním, která učinil soud v hlavním líčení. V obhajobě obžalovaného je bohužel patrné, že mnohdy výsledky provedeného dokazování interpretuje zcela izolovaně, bez vzájemných souvislostí, překrucuje provedené důkazy, klade důraz na zcela irelevantní okolnosti nemající s podstatou jeho jednání souvislost, snaží se z celé trestní věci vyvinut tím, že vinu svaluje na účetní D., kdy dokonce vyslovuje přesvědčení o tom, že společnost AXXXU měla vykazovat nesprávnosti v daňových přiznání, neměl vůbec žádné ponětí.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z.P.

22. Předně je nutné odkázat na výslech svědka D., který soud na rozdíl od obžalovaného, nehodnotí jako důkaz v jeho prospěch, neboť z jeho výpovědi lze poměrně jednoznačně dovodit přístup obžalovaného k povinnosti odvádět z podnikatelské činnosti příslušnou daň. Svědek D. vypověděl, že spolupráce s obžalovaným byla problematická zejména v tom, že podklady, které mu měl obžalovaný předávat nebyly kompletní. Jejich doplňování svědek požadoval s tím, že obžalovanému vysvětlil, proč jednotlivé faktury vydané v posloupné řadě potřebuje, kdy dokonce svědek vyslovil přesvědčení, že obžalovaný odůvodněnost tohoto požadavku pochopil. Svědek vypověděl, že v rámci spolupráce obžalovaný věděl, co má doložit, problém byl v tom, že obžalovaný podklady předával postupně, po částech, nekompletní! Ostatně tento způsob spolupráce stvrzuje i obžalovaný ve své výpovědi, když např. uvádí, že spolupráce s předchozím účetním byla pro něj nevyhovující, časově náročná, jeho požadavky až otravující, přičemž poté, co předal účetní agendu svědkyni D., byl spokojený, doslova uvádí, že spolupráce byla zlatá, protože po něm nic nechtěla. Tyto skutečnosti jsou důležité k určení formy zavinění obžalovaného, který se zříká odpovědnosti, staví se do role, kdy udělal vše, co mohl a měl by tak být vyviněn.
23. Svědek D. jednoznačně dále vypověděl, že příčiny nekompletnosti předávání účetních podkladů nevyplývaly z toho, že by obžalovaný nevěděl, co má dodat, ale z organizace vedení této agendy, doslova, že obžalovaný „měl v papírech nepořádek“. Pokud obžalovaný poukazuje na časovou osu, je třeba zdůraznit, že v době, kdy spolupracoval se svědkem D., nejsou vykazovány nedostatky stran plnění účetních a daňových povinností, ty byly zjištěny až v období po určité době, kdy se měl obžalovaný svěřit do péče další profesionální účetní, svědkyně D.. Rovněž lze předpokládat, že přístup obžalovaného k plnění povinností souvisejících s účetnictvím se nijak zásadně nezměnily, ať obžalovaný spolupracoval se svědkem D. či se svědkyní D..
24. Stran spolupráce se svědkyní D. soud uvádí, že se nepotvrzuje obhajoba obžalovaného o tom, že se obžalovaný zcela spolehl na její odbornost, čímž by se měl z jeho pohledu vyvinít. Toto vylučuje zjištění stran vůbec nastolení vzájemné spolupráce daňového subjektu, který obžalovaný zastupoval, a svědkyně D.. Vůbec vymezení spolupráce (svěření se odborníkovi), tak jak učinil obžalovaný, je značně nejasné, a pokud od počátku spolupráce nebylo jasně definované, co, kdo a za kolik bude dělat, není překvapující, že výsledek byl spíše tristní. Ze strany obžalovaného nelze kvitovat tento přístup, co by jednatele společnosti k tomu, že když sám nerozumí agendě účetnictví a daní, učinil vše, co mohl. Sám obžalovaný o tom vypovídá rozporuplně, když na jednu stranu si služby svědkyně pochvaloval (vyhovovalo mu, že po něm nic nechtěla), poté v době, kdy čelila osobním problém, zjistil, že jsou problémy ve spolupráci, a zřejmě i v jejích pracovních výstupech, aby následně při zjištění prvních nedostatků v přiznání k DPH ze strany finančního úřadu, se zcela spolehl na její odbornost, odpovědnost, slib že vše napraví, vyjedná a uvede do souladu, aby s konečnou platností hodnotil svědkyni jako zcela nekompetentní, nedisponující odbornými znalostmi a v podstatě odpovědnou za to, že obžalovaný stojí před soudem za to, že nezahrnula všechna plnění do příslušného zdanění. Obžalovaný dovozuje, že svědkyně nejednala správně, nejednala tak, jak měla. Soud nesouhlasí s tím, že obžalovaný ve spolupráci s obžalovanou postupoval tak, jak bylo jeho povinností vyplývající z postavení jednatele. Jejich vzájemný pracovní vztah, v podstatě nebyl nijak přesně definován, snad jen kromě toho, že se jednalo o sousedskou výpomoc. Jejich vzájemnou dohodu (zřejmě ústní) o tom, co vše bude svědkyně zpracovávat, a za co bude odpovídat, nelze dovozovat a konkretizovat z toho, co pro obžalovaného fakticky zpracovávala, není stěžejní, že byla jako listina provedena její generální plná moc, či byla uvedena jako kontaktní osoba pro účely zdravotního pojištění a sociálního zabezpečení. Pojmové znaky příkazní smlouvy absentují zejména v obsahu vymezení konkrétně toho, co bude příkazník pro příkazce vykonávat a za jakou odměnu. Provedené dokazování potvrdilo, že za výpomoc s účetnictvím byla svědkyně vyplácena, nicméně zároveň vyllynulo, že

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

obžalovaný svědkyni finančně vypomáhal finančními zápůjčkami, kdy ani on sám nebyl schopen rozlišit, kdy svědkyni vyplácel za odvedenou účetní práci a kdy ji finančně vypomáhal. Zpracovávání účetnictví ve formě sousedské výpomoci, tak jak byla zjištěna v tomto konkrétním případě, u společnosti, které se rychle začalo podnikatelsky dařit a odpovídajícím způsobem nutně rostla i účetní agenda při zvyšujícím se počtu objednávek, rostoucím objemu prodeje, nelze vůbec hodnotit ve prospěch obžalovaného v tom směru, že by snad dostal svým povinností, co by jednatele společnosti v takové situaci. I tato skutková zjištění, o tom, jak k věci obžalovaný přistupoval, nelze hodnotit jinak, než je vyloučena jím zastávána obhajoba, že z hlediska zavinění v jeho případě mělo jít o pravou lhostejnost. Obžalovanému lze připomenout, že statutární orgán právnické osoby, tedy postavení, jaké měl v rozhodné době ve společnosti XXXXU, odpovídá za vedení účetnictví, za podávání daňových přiznání a další související činnost. Kromě toho, že je jednatel odpovědný za své zaměstnance, je odpovědný i za osoby, které se podílejí na zpracování účetnictví. V tomto případě nikdo jiný než právě jednatel společnosti, tedy obžalovaný, rozhodně nikoliv svědkyně D., nebyl povinný reagovat přiměřeně na růst společnosti tím, aby přijal opatření k tomu, aby uvedený daňový subjekt, za který obžalovaný odpovídal a jednal, byl s to plnit své daňové povinnosti. Obžalovaný nemusel disponovat odbornými znalostmi účetnictví, aby adekvátně reagoval na nárůst prodeje, rozvoj firmy, a s tím spojenou narůstající agendu účetnictví a daní. Co je klíčové v této trestní věci, a vylučuje obhajobu obžalovaného, je skutečnost, zjištěná v dokazování v tom, že spolupráce se svědkyní D. se začala zhoršovat postupně, v roce 2013 a 2014 (z výpovědi obžalovaného), ve výpovědi svědkyně D. se objevuje přesnější časové vymezení („s obžalovaným spolupracovala od září 2013, vše fungovalo do října 2014, v problémy jsou zasazovány do doby, kdy se měla odstěhovat,...“), přičemž s odstěhováním svědkyně odpadla zmiňovaná výhoda jejich předchozí spolupráce, že bydleli vedle sebe a mohli si operativně snadno předávat doklady. Žalovaný skutek je ohraničen dubnem 2014, přičemž minimálně v říjnu 2014, obžalovaný zjišťoval, že spolupráce není dobrá, její výstupy nejsou odváděny ve standardu jako v předchozím období, aniž by na to, jakkoliv adekvátně reagoval odpovědně z pozice jednatele společnosti. Z výpovědi obžalovaného vyplývá, že sám měl pochyby o tom, zda svědkyně D. je schopna skloubit své pracovní povinnosti (začaly se objevovat problémy v jejich spolupráci) a problémy v jejím osobním životě, které ji obžalovaný pomáhal řešit. Obžalovanému je také nutné připomenout, že kvalita, co do hodnověrnosti jakýchkoliv účetních výstupů od jakékoliv profesionálního účetního je poplatná tomu, jaké podklady jsou předány k zaúčtování, v tomto směru se ostatně vyjádřil jak svědek D., tak i znalkyně Melcrová. Dále v tomto směru, i konkrétně ve vztahu k DPH uvedeného daňového subjektu, potažmo povinnosti obžalovaného předávat účetní doklady kompletní, lze odkázat na výpověď svědka D.a, zejména na tu část, jeho výpovědi, kde uvedl, jaké konkrétní podklady k zpracování DPH vyžadoval, kdy např. fakticky bankovní výpisy nejsou nezbytně nutné k sestavení daňového přiznání k DPH, jsou pro kontrolu, a kdy jinak se účetní musí spolehnout na kompletnost dodaných podkladů. Obžalovaný tedy v tomto směru měl zkušenost, jak postupovat, co je třeba k řádnému zdanění DPH. Argumentace obžalovaného stran toho, že svědkyně neměla údajně urgovat dodání příslušných podkladů, nemůže obžalovaného, jakkoliv vyvinut z jeho povinnosti vést účetnictví, a hlavně řádně plnit daňovou povinnost subjektu, za který obžalovaný jednal, při absenci odborných znalostí si vytvořit takový systém, který směřuje k řádnému zdanění. Sjednával-li statutární orgán za právnickou osobu smlouvu v obecném smyslu, kdy konkrétně v tomto případě bylo zjištěno prostřednictvím výsledků svědků, a to zaměstnanců, že obžalovaný se přímo podílel na podnikání společnosti, obsluhoval e-shop, znal mechanismy obchodování společnosti, vystavoval faktury (ať již přímo či prostřednictvím prodejního software provozovaného e-shopu, dokonce si hlídal bankovní účet z důvodů kontroly úhrad za dodané zboží), je zároveň jeho povinností kontrolovat, zda je ze smluv právnické osoby plněno, a také hlavně, zda se

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

plnění ze smluv promítá do účetnictví společnosti, tedy minimálně v tom rozsahu, že předával kompletní podklady pro zpracování účetnictví! Toto má význam nejenom ve vztahu k daňové povinnosti k DPPO, ale i ve vztahu k odvádění DPH, v měsíčním cyklu, která je na rozdíl od daně příjmové zpracována průběžně a opakovaně. Pravidelnost měsíčního přiznání zde hraje roli, neboť se opakuje 12x do roka, ze strany odpovídající účetní agendy jde o pravidelnou opakující se činnost, a to i stran požadavků na jednatele.

25. Obhajoba obžalovaného vystavená na tom, že obžalovaný spoléhal toliko na odbornost a pečlivost svědkyně D. i poté, kdy zjišťoval, že jejich vzájemná spolupráce se zhoršuje, a to již minimálně říjen 2014, kdy na to reagoval jen tím, že se spolehl na ujištění, že se vše dá do pořádku není pro obžalovaného vyvinující, ale naopak spíše usvědčující v tom, že s následky spočívající i v nesprávném odvedení daně (pro špatnou spolupráci s účetní) byl srozuměn. Jeho konkrétní přístup po zjištění, že standard účetnictví není odpovídající, se jeví jako zcela nelogický, neboť není jasné z čeho by měl nabýt přesvědčení, že svědkyně splní své povinnosti, když již sám pociťoval, že spolupráce není dobrá, což se nutně muselo odrazit i na kvalitě zpracovávaných výstupů. Je irelevantní, že obžalovaný vypovídá, že za celou dobu účetní výstupy, tedy i rozhodná daňová přiznání, nekontroloval, když jeho povinností byl přesně opak. Nutno k této kontrole podotknout, že se nevyžaduje vysoká míra odborných znalostí, kdy minimálně v tom, aby byla zahrnuta všechna zdanitelná plnění, tedy předání a zahrnutí např. všech vydaných faktur (kontrola v souvislé řadě), bylo v možnostech obžalovaného, ostatně princip znal již od spolupráce se svědkem D.em. Takový požadavek na kontrolu účetního výstupu nelze považovat za něco zcela mimo schopnosti obžalovaného. Byť obžalovaný uvádí, že byl v „daních negramotný“, rozhodná přiznání, které vykazují značné nedostatky v tom, že nebyla zahrnuta veškerá zdanitelná plnění, podával obžalovaný v době, kdy již min 3 roky podnikal, znal princip DPH, před tím odváděl DPH. I tato zjištění podporují úvahu soudu o zavinění obžalovaného.
26. Konečně k nejzásadnějšímu momentu, zjištěného v dokazování, a tomu, co tvoří podstatu žalovaného skutku, kdy daňový nedoplatek na DPH vznikl primárně z toho, že obžalovaný nechal přeměřovat finanční toky, tedy plnění společnosti nechal přeposílat na svůj soukromý účet, což je interpretováno jako zatajení existence zdanitelných plnění v úmyslu příslušnou daň krátiť, neboť soukromé účty nebyly registrovány u příslušného finančního úřadu a obžalovaný neučinil ani žádné další kroky (dodatečné opravné) k napravení daňového nedoplatku. Obžalovaný svůj postup obhazuje tím, že se mělo jednat o dočasné a ochranné opatření. Je velmi zážející, že jako dočasný, tento stav obžalovaný udržoval od ledna 2014 do prosince 2016, tedy po dobu téměř tří let, což rozhodně nelze považovat za dočasné. Byť lze připustit obžalovaným velmi zdůrazňovanou skutečnost, že druhý společník odčerpával finanční prostředky společnosti, což potvrzují provedené listinné důkazy, není ovšem vůbec jasné, jak by právě toto ochranné opatření mělo obžalovaného zbavit jeho povinnosti řádně za právnickou osobu odvádět DPH. Stejně tak je nerozhodné, kdo byl strůjcem uvedeného opatření, ať již to byla toliko jen svědkyně D., nebo toliko jen obžalovaný, či snad oba společně! Podstatné z hlediska trestní odpovědnosti obžalovaného je, že od momentu, kdy došlo k přeměrování plateb na soukromý účet obžalovaného z jeho pokynu, obžalovaný věděl, že existence zdanitelných plnění jsou mimo dosah finančního úřadu, když platby měly být přeměrovány na jeho soukromý účet, a tedy nepodléhají kontrole (účet nebyl registrován) a nedojde k zahrnutí do DPH za příslušné období, tedy byl srozuměn s tím, že daň nebude řádně vyměřena, bude zkrácena. Nejde o jakkoliv složitou problematiku, nebo sofistikovaně prováděné účetní operace, kdy by snad nemělo být obžalovanému naprosto jasné, že pokud dosud odváděl DPH ze zdanitelných plnění, přicházejících na firemní bankovní účet, že by snad odkloněním na jeho soukromý účet měla zaniknout povinnost právnické osoby odevzdat DPH či se její způsob výpočtu (kdy se zahrnují veškerá uskutečnitelná zdanitelná plnění) měl nějak zásadně změnit. Naopak obžalovaný o tom, že

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

toto opatření bude mít vliv přímo na výši odváděné DPH věděl, byl s tím srozuměn, neboť to bylo předmětem diskuse se svědkyní D.. Obžalovaný výslovně uvedl: „zpočátku se zdálo, že společně (se svědkyní D.) zapracují, aby vše vysvětlili, ale svědkyně s ním pak přestala úplně komunikovat“. Tedy z pozice jednatele společnosti obžalovaný přijal toto opatření i s ohledem na to, jaké to bude mít daňové dopady pro právnickou osobu, o to více měl dočasnost a omezenost uvedeného opatření řešit, což fakticky po následující dlouhou dobu obžalovaný vůbec neučinil. Pomine-li soud naprosto nevhodné řešení vzniklé situace, kdy obžalovaný mohl čelit zásahům druhého jednatele a společníka, o to víc měl volil volit řešení, aniž by byl jakýkoliv dopad na odvádění DPH daného subjektu. Soud ponechává stranou, že uvedený postup nebyl zřejmě vůbec *lege artis* postup jednatele, který si nechává (pro něj cizí) finanční prostředky společnosti připisovat na svůj účet bez jakéhokoliv právního důvodu, nad to za situace, kdy obžalovaný, měl již problémy v minulosti dodávat účetní podklady, přistupuje k řešení, které finanční toky spíše zastírá, řádné účetnictví znesnadňuje. Obžalovaný ze svého soukromého účtu, jak bylo zjištěno v dokazování, na kterém byly převážně finanční prostředky společnosti hradil i své (soukromé) platby. Obžalovaný ve vztahu k povinnosti daňového subjektu přiznávat řádně DPH, se spolehl na údajný slib svědkyně D., která to měla nějak vyřešit. Nicméně zjištění stran toho, že původně dočasný stav trval skoro další tři roky, zcela vylučuje, tu možnost, kterou se hájí obžalovaný, že svědkyně D. dá vše do pořádku, on se na ni jen spolehl. V tomto ohledu je nutné se samozřejmě na vzniklou situaci podívat i druhým pohledem, kdy při neodvádění značných částek na povinné platbě DPH, přinášelo způsobu podnikání dané společnosti značnou výhodu, když v úhrnu finanční prostředky v rádech 17 milionu, které měly být odvedeny státu, byly užity v rámci podnikatelské činnosti společnosti AXXXU, vedené v daném období jednatelem, a to obžalovaným. I z těchto finančních prostředků obžalovaný nutně těžil, byť tento způsob podnikání nebyl dlouhodobě udržitelný.

27. Po právní stránce soud neshledal, že by bylo třeba právní kvalifikaci jednání obžalovaného jako trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku nějak měnit. Soud vysvětlil shora v čem spatřuje naplnění všech stránek daného trestného činu, přičemž stran určení rozsahu, tedy velkého rozsahu při kvalifikované skutkové podstatě daného trestného činu, lze odkázat na provedené dokazování prostřednictvím listin (fragmenty účetnictví) a vyjádření znalkyně stran konkrétní výše neodvedené daně, kdy dobírkové (přesměrované) platby se podařilo poměrně jednoznačně zmapovat příslušnými vyjádřeními (a bankovními výpisy ze soukromých účtů obžalovaného) zásilkových služeb. Nad to znalkyně se vyjádřila, že do výstupů započítala zdanitelná plnění jen v nejnižší prokazatelné výši, tedy pouze ta, o kterých nebylo pochyb (doložena jednotlivými platbami od zasilatelských společností), že nebyla předmětem zdanění z přičinění obžalovaného, tedy odkloněním plateb na jeho soukromý účet. Stran vyjádření rozsahu lze pak odkázat na § 138 odst. 1 tr. zákoníku, které obsahuje výkladové pravidlo, kdy jde nejméně o částku 10 000 000 Kč, přičemž jde o hranici největšího rozsahu používanou trestním zákoníkem.
28. Po určení a vymezení rozsahu výroku o vině obžalovaného jednáním popsaným shora, přistoupil soud k úvahám o uložení trestu. Při úvaze o trestu soud zvážil všechny okolnosti, které jsou rozhodné pro uložení druhu a výše trestu, jakož i z hlediska účelu trestu v souladu s § 39 tr. zákoníku, přičemž vzal v úvahu význam chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsob provedení činu a jeho následky, okolnosti spáchání činu i osobu obžalovaného. Soud vzal v úvahu všechny okolnosti, které obžalovanému polehčovaly i přitěžovaly. V případě obžalovaného nebylo shledáno žádných zásadních přitěžujících okolností, které by měly nutně ovlivňovat výrok o ukládaném trestu ve smyslu jeho zpřísnění. Výši vzniklé škody reflektuje příslušná právní kvalifikace, lze jen konstatovat, že jde skutečně o vysokou částku v poměru toho, co bude obžalovaný, nabyde-li výrok právní moci, schopen vzhledem k jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

majetkovým poměrům uhradit. Nicméně vznik tak vysoké částky na neodvedené daně vyplývá zejména z toho, že obžalovaný v popsaném způsobu zatajování zdanitelných plnění pokračoval po dlouhou dobu (téměř tři roky), přičemž jednotlivé položky v měsíčním zdaňovacím období DPH u toho druhu zboží, dosahovaly několika set tisícové částky. Byť se soud vyjadřoval k udržitelnosti podnikání obžalovaného tímto způsobem, kdy v podstatě podnikatelská činnost (v tom rozsahu jako v období, kdy nebylo řádně odváděno DPH) ustalo v důsledku kontroly daňového subjektu, vyměření nedovedené daně a trestnímu stíhání obžalovaného. Bylo velmi naivní domnívat se, že podnikání obžalovaného potažmo společnosti AXXXU s.r.o. bylo úspěšné, tak jak uvádí obžalovaný, za situace, kdy společnost nehradila DPH státu. Obžalovanému významně polehčuje jeho trestní minulost, a přestože byl v minulosti dvakrát odsouzen, a to pro jinou druhovou trestnou činnost, tato odsouzení mu nijak nepřitěžují, ani na něj soud nenahlíží, že by jeho morální kredit nebyl zcela zachován. Naopak soud hodnotí obžalovaného minimálně v tom ohledu, jak bylo provedeno dokazování stran jeho konkrétních aktivit ve společnosti jako na velmi pracovitého. Slyšení svědci, zaměstnanci společnosti, potvrzovali, že obžalovaný i z pozice jednatele věnoval společnosti velmi mnoho času a úsilí, byť je nutné zároveň dodat, že v některých oblastech při řízení právnické osoby měl obžalovaný postupovat zcela jinak. Výpověď obžalovaného stran toho, kolik věnoval času a práce tomu, aby se společnost stala úspěšnou na daném trhu považuje soud mnohdy za upřímnou, byť celkový výsledek jeho aktivity nelze zcela kladně hodnotit. To že soud nemohl akceptovat jeho obhajobu v celku, neboť tomu neodpovídají skutková zjištění, neznamená, při formálním pojetí trestného činu, že by obžalovaný zasluhoval exemplární potrestání. Osoba obžalovaného se soudu jeví jako velmi důvěřivá. Lze pochopit, že pokud převážnou část svého života věnoval sportu, ve kterém dosáhl určitých ceněných úspěchů, mohl mít jistá očekávání, že pokud k podnikání bude přistupovat jako ke sportu, dosáhne také úspěchu. Nicméně je zjevné, že svou důvěřivostí v některých momentech až určitou naivitou, nedostatkem podnikatelských zkušeností, na sebe vztáhl až tolik činností, které nemohl odpovědně zvládnout, chyběla mu reflexe toho, co byl ze svého postavení statuárního orgánu povinen činit a bohužel nečinil. Obžalovaný sám přiznává, že podnikat v budoucnu nechce, vyhovuje mu současná obživa, nicméně jeho několika působení ve společnosti AXXXU s.r.o. zanechá poměrně vysoký nedoplatek na příslušné dani. Pokud na to soud tedy má adekvátně reagovat prostřednictvím vhodného potrestání obžalovaného, jako zcela dostatečný se jeví trest odnětí svobody vyměřený na samé spodní zákonné hranici dané trestní sazby. Vzhledem ke způsobené výši škody, skutkovým zjištěním, ale i způsobu obhajoby obžalovaného nebylo možné např. vyměřit trest kratšího trvání, neboť v uvedeném případě zcela absentovaly mimořádné okolnosti podmiňující snížení ukládaného trestu pod dolní hranici. Byť si je soud vědom, že trest může být obžalovaným vnímán jako přísný, nutno odkázat, na to, že soud toliko reflektuje na to, jakým způsobem byla trestná činnost páchána, po jak dlouhou dobu a v jakém rozsahu nebyla daň odvedena. Soud skutečně nemůže ignorovat následek trestného činu, a to rozsah neodvedené daně ve výši přes 17 milionů korun. Pro výkon uloženého nepodmíněného trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, neboť pro tento typ věznice jsou splněny zákonné podmínky.

29. V rámci celkového potrestání obžalovaného se ovšem soud neomezil na uložení jen trestu odnětí svobody, byť ten je samozřejmě nejprísnejší a nejrepresivnější složkou potrestání obžalovaného. Obžalovanému byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkcí ve statutárních orgánech obchodních korporací na dobu pěti let. Byť obžalovaný uvádí, že nynější zkušenost s působením ve funkci statuárního orgánu pro něj byla dostatečným ponaučením, kdy nynější forma jeho obživy nesouvisí s právním jednatelem za právnickou osobu, je s ohledem zejména na způsob, jakým obžalovaný přistupoval k plnění povinností jednatele na místě, zapovědět mu soudním zákazem obdobnou činnost. Z tohoto důvodu je mu tedy rovněž uložen trest zákazu činnosti. Každá činnost, výkon funkce jednatele ve společnosti s ručením omezeným má svůj obsah

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z.P.

sestavajících z určitých povinností. I výkon funkce jednatel představuje, že daná osoba bude k plnění svých povinností přistupovat řádně a zodpovědně, kdy obžalovaný, jak bylo zjištěno, takto nepostupoval. Zákaz činnosti ukládaný v obdobných případech má i obecně preventivní a odstrašující efekt ve společnosti.

30. Česká republika se prostřednictvím příslušného finančního úřadu připojila k trestnímu řízení se svým nárokem na náhradu škody. Obecně lze k problematice uplatnění nároku státu vyplývajícího ze zkrácení (neodvedení) daně odkázat na ustálenou judikaturu¹, ze které vyplývá, že uplatnění nároku na náhradu škody v trestním řízení (adhezním řízení) může přicházet v úvahu jen tam, kde z provedeného dokazování vyplývá, že obviněný jako osoba jednáající za právnickou osobu zkrátí daň z příjmů (nebo jinou daň) této právnické osoby, vůči které sice finanční úřad vydal platební výměr, jímž právnické osobě doměřil zkrácenou daň, ale je zřejmé, že tento platební výměr je nevykonatelný, protože právnická osoba nemá žádný majetek, na který by bylo možno vést exekuci.
31. V posuzovaném případě je shora uvedený právní závěr zcela aplikovatelný, neboť obžalovaný byl v rozhodnou dobu statutárním orgánem, jednatelem ve společnosti s ručením omezeným, tedy jako osoba jednáající osobu zkrátí DPH u ADACPNE s.r.o., přičemž následně (viz sdělení poškozeného) nebylo na neodvedené dani na daňovém subjektu vymoženo (pro nemajetnost) ničeho. Obžalovanému, co by statutárnímu orgánu, vznikl ručitelský závazek (podle § 159 odst. 3, § 2910 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a § 53 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), neboť provedené dokazování potvrzuje obžalovaného jako pachatele trestného činu dle § 240 odst.1, 3 tr. zákoníku, který odpovídá za vzniklou škodu, neodvedenou daň, kterou finanční úřad požaduje. Podklad pro vyslovení povinnosti obžalovaného k úhradě této škody má podklad v provedeném dokazování, přičemž soud rozhodl o výši zjištěné v dokazování listinnými důkazy a znaleckým posudkem, přičemž ve zbytku svého nároku byl poškozený odkázán na řízení občanskoprávní.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení. Odvolání se podává u Městského soudu v Praze a rozhoduje o něm Vrchní soud v Praze.

Odvolání musí být v této lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti ve prospěch či neprospěch obžalovaného.

Rozsudek může odvoláním napadnout a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, která se ho přímo dotýká nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny, c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Toto právo nepřísluší osobám, které se jej prohlášením výslovně vzdaly.

¹ Viz např. rozhodnutí NS sp. zn. 15 Tdo 902/2013

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

Byl-li obžalovaný odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a poškozenému byl alespoň zčásti přiznán nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, vzniká poškozenému možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Praze 27. května 2024

Mgr. Miroslav Rákosník
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.